

Novemberi versek

Reményik Sándor

Versenyen kívül

Én nem futok.
Nincs mért. Nem kápráztat a pálma-ág.
Útszélen; árokparton,
A versenyen kívül
Szedem a novemberi ibolyát.
Én nem futok,
Távol a sértő zajtól, bántó fénytől
A Janus-arcú dicsőségtől,
Rendezgetem csokorba ibolyámat,
Ha valakit tarlómra fúj a szél,
A vágy, a nyugtalanság, vagy a bánat:
Más virág híján, mutatom neki
Novemberben kinyílt ibolyámat.
Ha kell: jó, ha nem: békeesség neki.
Én nem futok.
Én nem akarok senkit utolérni.
Nem hataloméért, csak egy morzsa szívért
Vágyom a virágomat kicserélni.

Hideg, sötét éj van; itt ülök szobámban
Kihűlt, fásult szívvel, búsan, egyedül...
Odakint a hűvös, őszi éjszakában
Hervasztó, hideg szél egy dalt hegedül.
Hervasztó, hideg szél miről is dalolhat,
Mint az elmulásról?... Ismerem e dalt...
Édes reményekről, amelyek csak voltak,
Melyeknek emléke örületbe hajt!...

Juhász Gyula

November

Nem is búcsúzott, elment szótalán,
Az ifjúságom, íme, odavan.

Nem is tudtam, hogy ő valaha volt,
Hisz mindig búról és gondról dalolt.

Nem is szerettem fanyar új borát,
Asszonytalan és pénztelen sorát.

Nem is sirattam el, csak csöndesen
Elbámulok az eltűnt éveken:

És ma sír, zúg, bűg, zendül az avar:
Holt ifjúságom most élni akar!

Csokonai Vitéz Mihály

November

Eljött már november didergő hónapja,
Hideg szele a fák ágait megcsapja.
Meghalva elhullnak a sárga levelek,
Játszadoznak vélek a kegyetlen szelek.
Az ajtónál álló télnek hideg zúzza.
A zöld ligeteket s mezőket megnyúzza
Hideg esső csorog, csepeg egész éjjel,
A fázékony Auster havat is hány széjjel.
A borongós égnek sűrű felhőzése
Házba zárt szívünknek kedvetlenedése.
Jer, barátom, minden únalmat úzzunk el
Az új boron vidám beszélgetésünkkel.
Van elég gesztenye, van elég noszpolya,
Van dió; melyik kell? mind jó borkorcsolya.
Gazdagabbak leszünk akármely bárónál,
Csendességben ülven itt a kandallónál.
Az az óros kancsó megint jár közöttünk,
Tudod, mint tegnap is, mikor haza jöttünk.
Még ugyan a borom nem forrt ki egészen,
De semmi; potomra minek heverésszen?
Most még jobban is csúsz, mert édes valóba,
S különben sem látszik színe a kancsóba.
És ha az elsőtől még kedved nem dúzzad,
A másik kancsót is körömhegyig húzzad.
Magam is fogok te utánad tenni:
Török, szakad, mégis vígan kell ma lenni.
Vígan ma, barátom! és ha pitizálunk,
Róziról is egy-két sort dallarizálunk.
S ki tudja? hátha még táncot is kell várni?
S hatos minéret is fogunk ketten jární?
Neveted? de több is történhetik itt még:
Bolond az, barátom, aki okos mindég!
Le kell a mord képet néha-néha tenni.
S ha ennyi hívságra nem fogunk is menni:
Jer, legalább minden únalmat úzzunk el
Az új boron vidám beszélgetésünkkel!

Ady Endre

Drága barátaim

Drága barátaim, kik gondoltok még a bolonddal,
nektek irok most, innen, a tűzhely oldala mellől,
ahova húzódtam melegedni s emlékezni reátok.
Mert hiszen összevegyült a novemberi est hidegével
bennem a lassúdan s alig oldódó szomorúság.
Emlékezzetek ott ti is, és ne csupán hahotázva
rám, aki köztetek éltem s akit ti szerettetek egykor.